

Govern de les Illes Balears

Conselleria d'Hisenda
i Administracions Públiques
Junta Consultiva
de Contractació Administrativa

Acord de la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de 27 de novembre de 2015

Informe 3/2014, de 27 de novembre de 2015. Possibilitat d'introduir prerrogatives en els contractes que subscriuguin els poders adjudicadors que no tenen el caràcter d'administració pública. Naturalesa jurídica dels contractes

Antecedents

1. La secretària general de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient i Territori ha formulat la consulta següent a aquesta Junta Consultiva:

De conformitat amb l'establert a l'article 12 del Decret 20/1997, de 7 de febrer, pel qual es crea la Junta Consultiva de Contractació Administrativa i d'acord amb els articles 15 i 16 del Reglament d'organització i funcionament de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la CAIB, us sol·licit que emeteu informe respecte a la possibilitat d'introduir prerrogatives en els contractes que formalitza l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental i si la introducció d'aquestes poden implicar un canvi en la naturalesa del contracte.

La sol·licitud d'aquest informe està motivada per les conclusions del dictamen 19/2014 del Consell Consultiu de les Illes Balears relatiu a l'expedient de resolució del contracte d'obres per a l'ampliació de l'EDAR d'Alcúdia, els antecedents fàctics del qual es resumeixen a continuació:

1. En data 28 de setembre de 2010 el Consell d'Administració de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental va adjudicar el contracte d'obres per a l'ampliació de l'EDAR d'Alcúdia a l'UTE Passavant España, SA - Construcciones Excavaciones y Asfaltos, SA, per un import de 3.827.443,43 euros, IVA exclòs.
2. En data 21 d'octubre de 2010 l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental i l'UTE Passavant España, SA - Construcciones Excavaciones y Asfaltos, SA, varen signar el contracte d'obres amb un termini d'execució d'un any.
3. En data 12 de setembre de 2013 el Consell d'Administració de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental, davant els dubtes plantejats

sobre la viabilitat del projecte així com sobre possibles modificacions, va adoptar, entre d'altres, els següents acords:

1. Aprovar l'inici de l'expedient de resolució del contracte de les Obres per a l'ampliació de l'EDAR d'Alcúdia per desistiment per part de l'Agència per causes degudament justificades exposades a l'informe tècnic del Cap d'Àrea de Planificació i construcció de sanejament de dia 13 de maig de 2013 (causa de resolució prevista a la clàusula 27.1-K del plec de bases de la licitació del contracte).
4. En data 23 de setembre de 2013 l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental, de conformitat amb l'establert en el plec de bases de licitació, va comunicar a la UTE Passavant España, SA – Construcciones Excavaciones y Asfaltos, SA, Unió temporal d'Empreses, l'esmentat acord a efectes d'atorgar-li un termini de 10 dies naturals per efectuar al·legacions.
5. En data 3 d'octubre de 2013 va tenir entrada en el Registre de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental escrit presentat per la UTE Passavant España, SA – Construcciones Excavaciones y Asfaltos, SA, Unió temporal d'Empreses, en contestació al tràmit d'audiència atorgat al contractista.
6. En data 3 de desembre de 2013 el president de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental va sol·licitar dictamen al Consell Consultiu en aplicació de l'establert a l'article 18.12 c de la Llei 5/2010, de 16 de juny, reguladora del Consell Consultiu de les Illes Balears.
7. En data 11 de març de 2014 va tenir entrada en el registre de l'Agència dictamen núm. 19/2014 relatiu a la resolució del contracte d'obres per a l'ampliació de l'EDAR d'Alcúdia per desistiment de l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental, la consideració jurídica i conclusió segona del qual disposen:

Consideració jurídica segona darrer paràgraf:

“En definitiva la resolució contractual que se pretende se rige por la Ley 30/2007, de 30 de octubre, de Contratos del Sector Público y por el Real Decreto 1098/2001, de 12 de octubre, que aprueba el Reglamento General de la LCAP”.

Conclusió segona:

“Es procedente declarar resuelto el contrato de obra de ampliación de la EDAR de Alcudia, suscrito entre el entre público ABAQUA y la UTE Passavant España, SA – Construcciones Excavaciones y Asfaltos, SA, el 21 de octubre de 2010, al amparo del artículo 220 b de la Ley 30/2007”.

8. En atenció als arguments empleats pel Consell Consultiu en classificar el contracte subscrit per l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental i la UTE Passavant España, SA – Construcciones, Excavaciones y Asfaltos, SA, com un contracte públic, i vista la transcendència de les conclusions exposades per l'òrgan consultiu respecte a la contractació que realitza l'entitat, el Consell d'Administració de data 27 de març de 2014 va acordar:

Sol·licitar a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears informe respecte a la possibilitat d'introduir prerrogatives en els contractes que formalitza l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental i si la introducció d'aquestes poden implicar un canvi en la naturalesa del contracte.

2. La secretària general de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient i Territori està legitimada per sol·licitar informes a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, de conformitat amb l'article 12.1 del Decret 20/1997, de 7 de febrer, de creació d'aquesta Junta Consultiva, i amb l'article 15.1 del seu Reglament d'organització i funcionament, aprovat per l'Acord del Consell de Govern de 10 d'octubre de 1997. A l'escrit s'adjunta un informe jurídic, d'acord amb l'article 16.3 del Reglament. Per tant, es compleixen els requisits previs d'admissió per poder emetre l'informe sol·licitat.

Consideracions jurídiques

1. L'escrit de consulta planteja dues qüestions relacionades amb els contractes que subscriu l'Agència Balear de l'Aigua i de la Qualitat Ambiental (en endavant, ABAQUA), que té la consideració de poder adjudicador no administració pública: la primera fa referència a la possibilitat d'introduir-hi prerrogatives, i, la segona, a si la inclusió d'aquestes prerrogatives pot implicar un canvi en la naturalesa jurídica dels contractes.

Atès que es tracta de qüestions que afecten no només la contractació de l'ABAQUA, sinó també la de la resta d'entitats que tenen la consideració de poder adjudicador no administració pública, aquestes qüestions s'analitzaran des d'un punt de vista general, sense limitar-se a aquesta entitat concreta.

El fet que l'ABAQUA estigui sotmesa en uns casos a la Llei 31/2007, de 30 d'octubre, sobre procediments de contractació en els sectors de l'aigua, l'energia, els transports i els serveis postals, i en altres al Text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de

novembre (en endavant, TRLCSP), mentre que altres entitats només estan sotmeses a aquest darrer text legal, no és rellevant per donar resposta a la consulta.

Per respondre als dubtes plantejats és convenient analitzar abans, tot i que sigui breument, l'àmbit subjectiu del TRLCSP, la naturalesa jurídica dels contractes i el seu règim jurídic.

2. El sorgiment de l'administració pública moderna, que tenia com a principi bàsic el servei al ciutadà, va donar lloc al naixement del dret administratiu, diferenciat del dret civil, i a l'aparició de la figura del contracte administratiu, diferenciada del contracte civil, i que està vinculada especialment a fins institucionals de caràcter públic i es caracteritza pel sotmetiment a regles específiques adreçades a garantir l'execució correcta de les prestacions que en constitueixen l'objecte.

Com a conseqüència de l'aplicació al contracte administratiu de les institucions típiques del dret administratiu —com ara el privilegi de la decisió executòria (l'executivitat immediata dels actes administratius), la interpretació unilateral per part de l'Administració, la possibilitat de modificar el contracte o d'obligar el contractista a executar el contracte encara que l'Administració no pagui el preu—, les parts del contracte no estaven en posició d'igualtat com en els contractes civils, la qual cosa trobava la justificació en el fet que una de les parts representava l'interès general i el servei públic, mentre que l'altra part només representava el seu interès particular.

El contracte, que és un acord entre parts del qual neixen obligacions recíproques i per al qual, atesa la seva transcendència social i econòmica, la llei estableix unes normes i unes conseqüències jurídiques, es classifica tradicionalment en l'ordenament jurídic espanyol en funció dels subjectes que hi intervenen i de la normativa que els és aplicable, en contractes privats i contractes administratius.

En els contractes privats les parts que hi intervenen persegueixen interessos merament particulars —o no directament relacionats amb la satisfacció de l'interès públic— i es mantenen en situació d'igualtat respecte als drets i les obligacions recíprocs que neixen del contracte. Aquests contractes privats estan regulats amb caràcter general pel dret civil i amb caràcter especial pel dret mercantil i el dret laboral.

Els contractes administratius tenen una regulació específica sotmesa al dret administratiu, atès que hi intervé com a subjecte contractant una administració pública i que estan vinculats a la satisfacció de l'interès públic.

Tot i que tradicionalment la normativa en matèria de contractació havia girat exclusivament entorn de la contractació de l'Administració pública i el concepte de contracte administratiu, la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, va introduir un nou règim jurídic aplicable també als contractes adjudicats per entitats que no tenien la consideració d'administració pública.

El Consell d'Estat, en el seu dictamen sobre l'Avantprojecte d'aquesta llei, va indicar que aquest text suposava un cert canvi qualitatiu en la manera de concebre la legislació sobre contractació pública i, concretament, va afirmar que:

En efecto, las normas relativas a esta materia surgen en nuestro Derecho en torno a las especialidades que supone la contratación con la Administración, no solo en lo relativo a ciertas reglas procedimentales, sino al alcance de derechos y obligaciones de las partes (pliegos de contratación, Pliego de condiciones generales del contrato de obras públicas de 1903, Ley de Contratos del Estado de 1965). Ello da lugar a la formación de un completo sistema -inicialmente sobre la parte general del contrato de obra pública- caracterizado, en sus líneas fundamentales, por la existencia de fuertes singularidades, basadas ante todo en la idea del contrato de adhesión (libertad de pactos sometida al principio de legalidad: pliegos, Derecho necesario y Derecho dispositivo) y en segundo lugar en las prerrogativas de la Administración fundadas en la consecución del interés público -dirección del contrato e interpretación, modificación y resolución de este-, aunque contrapesadas por la idea de la equivalencia económica y las correlativas garantías y técnicas en defensa de la posición del contratista -modulación del principio de ejecución a riesgo y ventura, técnicas de equilibrio contractual, revisión de precios, "factum principis", facultad de resolución por suspensión o incumplimiento imputable a la Administración, etcétera-.

3. L'article 3 del TRLCSP —tal com també feia la Llei 30/2007— regula l'àmbit subjectiu de la Llei i preveu tres categories distintes d'ens i, en conseqüència, tres nivells de subjecció a les normes reguladores de la contractació pública. Aquestes categories són:

— Administracions públiques, que són en tot cas poder adjudicador i se sotmeten íntegrament al TRLCSP.

– Ens del sector públic que, sense tenir el caràcter d'administració pública, estan subjectes a les directives comunitàries en matèria de contractació pública. Es tracta dels poders adjudicadors no administració pública. El TRLCSP s'aplica a aquestes entitats amb un grau d'intensitat menor.

– Ens del sector públic que no són administració pública ni estan sotmesos a les directives comunitàries. Aquesta categoria d'ens és residual i inclou tots els ens que no tenen la consideració de poder adjudicador. El grau d'intensitat d'aplicació del TRLCSP és encara menor.

4. L'article 18 del TRLCSP disposa que els contractes del sector públic poden tenir caràcter administratiu o caràcter privat.

Els contractes subscrits per les administracions públiques tenen, amb caràcter general, caràcter administratiu, d'acord amb l'article 19 del TRLCSP, i es regeixen, quant a la preparació, l'adjudicació, els efectes i l'extinció, pel TRLCSP i les disposicions que el despleguen; supletòriament s'apliquen les altres normes de dret administratiu i, si no n'hi ha, les normes de dret privat. Als contractes administratius especials s'hi apliquen, en primer terme, les seves normes específiques. Les administracions públiques també poden subscriure contractes privats, que es defineixen per raó de l'objecte.

En canvi, els contractes subscrits pels ens que tenen el caràcter de poder adjudicador però no d'administració pública són contractes privats en tot cas, d'acord amb l'article 20 del TRLCSP, i es regeixen, quant a la preparació i l'adjudicació, si no hi ha normes específiques, pel TRLCSP i les disposicions que el despleguen, i supletòriament s'hi apliquen les altres normes de dret administratiu o, si s'escau, les normes de dret privat, segons correspongui per raó del subjecte o l'entitat contractant. Aquest article estableix també que, quant als seus efectes i extinció, aquests contractes es regeixen pel dret privat. I que, no obstant això, hi són aplicables les normes que conté el títol V del llibre I, sobre modificació dels contractes.

Aquesta classificació està determinada per un criteri subjectiu –qui contracta– i un altre d'objectiu –què es contracta.

5. L'article 210 del TRLCSP enumera les prerrogatives de l'Administració pública, que troben la seva justificació en la preeminència de l'interès general i dels fins que persegueix l'Administració pública, en els termes següents:

Dins dels límits i amb subjecció als requisits i efectes que assenyalava aquesta Llei, l'òrgan de contractació té la prerrogativa d'interpretar els contractes administratius, resoldre els dubtes que ofereixi el seu compliment, modificar-los per raons d'interès públic, acordar-ne la resolució i determinar els efectes d'aquesta.

Aquest article està inclòs en el llibre IV del TRLCSP, que regula els efectes, el compliment i l'extinció dels contractes administratius; concretament, en el capítol II del títol I, que regula les prerrogatives de l'Administració pública en els contractes administratius.

La redacció d'aquest precepte prové de la redacció originària de la Llei 30/2007. Posteriorment, la Llei es va modificar per mitjà de la Llei 2/2011, de 4 de març, d'economia sostenible, que va introduir un nou règim de modificació dels contractes, aplicable a tots els contractes del sector públic.

Fins aquell moment, la potestat de modificació dels contractes o *ius variandi* havia estat una de les prerrogatives previstes expressament només per a les administracions públiques. No obstant això, en l'actualitat, des de l'entrada en vigor de la modificació esmentada, la modificació dels contractes es regula —és a dir, se sotmet a regles i límits— en els articles 105 a 108 del TRLCSP, que estan inclosos en el títol V del llibre I, relatiu a la configuració general de la contractació del sector públic i als elements estructurals dels contractes, que, per tant, és aplicable a tots els contractes del sector públic, siguin administratius o privats.

Altres preceptes de la Llei recullen determinades facultats o poders de l'Administració, com ara el poder de direcció, inspecció i control dels contractes.

En l'àmbit de la contractació, les prerrogatives administratives, que es poden exercir unilateralment, són la manifestació del privilegi general d'autotutela de l'Administració, adreçada a protegir l'interès públic.

El fonament de les prerrogatives de què està investida l'Administració es justifica en el servei a l'interès general, que impregna de manera especial els contractes administratius. En aquest sentit, el Tribunal Suprem, en la Sentència de 24 de gener de 2007, va manifestar el següent:

la visión de la evolución que ha experimentado el concepto legal de los contratos administrativos pone de manifiesto la voluntad del legislador de aquilatar su ámbito, en función de la directa vinculación de su objeto con

la satisfacción del interés público, al que están ordenadas las potestades administrativas, y que son las que revisten de “imperium” la actuación de la Administración y justifican las facultades -interpretativas y modificativas- de que disfruta en las relaciones contractuales.

Les prerrogatives administratives són l'expressió d'una potestat atribuïda *ex lege*, l'exercici de la qual està sotmès a límits. En aquests casos, en què l'Administració actua revestida d'aquestes potestats, es modifica l'aplicació del principi d'igualtat entre les parts en el contracte en nom de l'interès públic, i el contractista s'ha de sotmetre, en l'execució del contracte, a la direcció de l'Administració, si bé la llei posa a disposició del contractista un conjunt de garanties.

6. L'escrit de consulta planteja la possibilitat que les entitats que tenen el caràcter de poder adjudicador no administració pública puguin introduir prerrogatives en els seus contractes, els quals, com ja hem vist, tenen caràcter privat i, per tant, es regeixen pel dret privat quant als seus efectes i extinció.

Així doncs, es planteja si aquestes entitats poden fer servir en els contractes que subscriuen les potestats de què gaudeixen les administracions públiques en els contractes administratius, potestats que es recullen en el llibre IV del TRLCSP, que regula els efectes, el compliment i l'extinció dels contractes administratius.

De la ubicació de l'article 210 en el TRLCSP, i de la literalitat del precepte —que fa referència als contractes administratius—, es desprèn que les prerrogatives es refereixen únicament als contractes administratius que subscriuen les administracions públiques.

Així, tant per la delimitació subjectiva de la regulació de les prerrogatives (les administracions públiques) com per l'objectiva (els contractes administratius), sembla que els poders adjudicadors que no són administració pública no disposen, en principi, de les prerrogatives enumerades en aquest article.

Cal recordar que l'article 1 del TRLCSP estableix que la llei té per objecte regular la contractació del sector públic, i també el règim jurídic aplicable als efectes, el compliment i l'extinció dels contractes administratius. Per tant, s'observa que, en coherència amb això, la llei no regula els efectes, el compliment i l'extinció dels contractes privats, sinó que es remet al dret privat, i només regula íntegrament el règim jurídic aplicable als efectes, el compliment i l'extinció dels contractes administratius.

Tot això, que, a més, entronca amb el principi d'autotutela de l'Administració pública en l'actuació administrativa, podria conduir a interpretar que els ens que tenen la consideració de poder adjudicador no administració pública no poden introduir aquestes prerrogatives en els seus contractes.

Aquesta opinió és la que varen sostenir l'Advocacia General de l'Estat en la Instrucció 1/2008, de 5 de febrer, sobre contractació de les fundacions del sector públic estatal, societats mercantils de l'Estat i entitats públiques empresarials dependents de l'Administració general de l'Estat, tot i que la matisa en el cas de la modificació i la resolució dels contractes, i la Comissió Consultiva de Contractació Administrativa de la Junta d'Andalusia en l'Informe 6/2010, de 7 de juliol.

No obstant això, hi ha arguments per defensar l'opinió contrària, i així ho han entès la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de Catalunya en l'Informe 14/2009, de 30 de setembre, i el Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals en la Resolució 214/2015, de 6 de març.

Aquesta altra interpretació, que aquesta Junta Consultiva comparteix, es fonamenta, d'una banda, en el fet que els contractes privats, estiguin subscrits per entitats que tenen la consideració de poder adjudicador no administració pública o per administracions públiques, també estan adreçats a la consecució de l'interès general, i, de l'altra, en el fet que tant la normativa de contractació com el dret civil reconeixen la llibertat de pactes en els contractes.

Així, l'article 25 del TRLCSP, sota l'epígraf "Llibertat de pactes", estableix que en els contractes del sector públic es poden incloure qualssevol pactes, clàusules i condicions, sempre que no siguin contraris a l'interès públic, a l'ordenament jurídic i als principis de bona administració. I l'article 1255 del Codi civil estableix que els contractants poden establir els pactes, les clàusules i les condicions que considerin convenientes, sempre que no siguin contraris a les lleis, la moral ni l'ordre públic.

Per tant, tot i que el TRLCSP no regula expressament l'existència de prerrogatives en els contractes privats i, en conseqüència, en aquest cas les prerrogatives no s'atribueixen *ex lege*, es pot considerar sobre la base de la llibertat de pactes que res no impedeix que en un contracte privat s'inclouin les prerrogatives, sempre que les parts hi estiguin d'acord.

En aquesta línia, el Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals, en

la Resolución esmentada, va manifestar que:

En relación con este precepto [l'artículo 20 del TRLCSP] cabe, de manera sintética hacer una reflexión general que determine la desestimación global de la alegación realizada por el recurrente en su escrito de recurso. Ello sería que, sin perjuicio de la aplicabilidad a esta materia, efectos y extinción en los contratos privados de referencia, debe considerarse que tal normativa privada no tiene carácter imperativo sino dispositivo y, por ello, es de aplicación en defecto del pacto entre particulares, sus normas, en definitiva no son normas de derecho necesario que haya de regir en todo caso sino que, como consecuencia de aplicarse a una relación jurídico privada son normas dependientes de la voluntad de las partes y de aplicación en defecto de pacto entre ellas, y así debe entenderse el artículo 1255 de nuestro código Civil, que establece el principio de libertad de pactos en el ámbito privado, cuando dispone que “Los contratantes pueden establecer los pactos, cláusulas y condiciones que tengan por conveniente, siempre que no sean contrarios a las leyes, a la moral, ni al orden público.” Principio éste que enunciamos que tiene su réplica en el artículo 25 del TRLCSP, pero que traemos a colación en el ámbito privado porque es el que resulta de aplicación a esas fases posteriores del contrato que es objeto del presente recurso. Con ello, sin ánimo de taxatividad, queda claro que el régimen en el ámbito privado comercial es el que las partes libremente fijan, y por tanto, no puede hablarse, como pretende el recurrente de que el contrato al establecer cláusulas de contenido idéntico a las establecidas para los contratos administrativos, es nulo, ya que ello supone, cuando menos, un claro desconocimiento del régimen jurídico de los contratos que se celebre por la administración, por sí o a través de los entes que la conforman, con independencia de la naturaleza de éstos. Sentado, pues, que es correcta esa previsión genérica del régimen de los contratos administrativos al presente, de naturaleza privada, puesto que las partes son libres para establecer las cláusulas que estimen convenientes y adherirse o no al contrato según deseen, también podemos añadir unas precisiones a las que, ahora específicamente, hace el recurrente respecto algunas de las cláusulas del contrato.

[...]

Por otro lado, se refiere también el recurrente al régimen de modificaciones [...] debe considerarse también que en esta materia, la relativa a las modificaciones, el equilibrio del contrato no queda infringido en favor de la administración, sino que sin perjuicio de los supuestos en los que el contratista tiene un derecho a ser indemnizado en estos casos, el beneficio a cuyo favor se establecen éstas y todas las normas que suponen una remisión al derecho público en contratos de naturaleza privada, no es otro que el interés general que la administración y los entes instrumentales de ésta deben perseguir, por imperativo constitucional, en toda clase de actuaciones.

[...]

De lo expuesto hasta aquí resulta con claridad que no puede hablarse de infracción legal alguna respecto de aquellas cláusulas que se remiten a preceptos legales contenidos en el TRLCSP, no obstante, encontramos en un contrato de naturaleza privada, por el carácter dispositivo de este derecho aplicable y porque el régimen jurídico es de plena aplicación a este tipo de relaciones previa voluntad o consentimiento de los particulares, sin que suponga per se, una derogación del régimen de igualdad entre contratantes, sino que, respetando éste, lo que prevalece es el interés general al que deben atender toda clase de contratos en los que intervengan administraciones públicas o entes instrumentales de éstas.

Cal tenir en compte, com indica el Tribunal, que tant l'Administració pública com les entitats del sector públic instrumental persegueixen la consecució de l'interès general en la seva actuació.

Certament, l'Administració institucional o instrumental, integrada per un ampli ventall de personificacions juridicopúbliques o juridicoprivades, és el resultat de la descentralització funcional en el si de l'organització administrativa per a l'exercici de funcions administratives o per al compliment de finalitats públiques pròpies de l'Administració en l'àmbit prestacional, és a dir, a l'efecte de cobrir les necessitats de béns i serveis que demanden els ciutadans, i, per tant, tot i que en ocasions es poden haver creat per fugir del dret administratiu per aconseguir més agilitat i eficàcia, la seva actuació està sempre lligada a l'interès públic.

En conseqüència, en el cas de les entitats que integren el sector públic instrumental i que, d'acord amb l'article 3 del TRLCSP, tenen la consideració de poder adjudicador no administració pública, no es pot sinó considerar, tenint en compte el fonament de les prerrogatives administratives i també la llibertat de pactes, que aquestes entitats han de poder gaudir d'aquestes prerrogatives en els seus contractes sempre que s'hagin previst expressament en els plecs. És aconsellable que aquesta possibilitat es prevegi en les instruccions internes que regeixen la contractació de l'entitat.

En definitiva, tot i que en principi les prerrogatives enumerades en l'article 210 del TRLCSP estan previstes per als contractes administratius que subscriuen les administracions públiques, el principi de llibertat de pactes que preveu l'article 1255 del Codi civil, i que recull expressament l'article 25 del TRLCSP, permet incloure-les en els contractes que subscriuguin els poders adjudicadors no administració pública, amb la finalitat de garantir que s'executaran correctament i salvaguardar, així, l'interès general, sense que això impliqui un canvi en la naturalesa jurídica dels contractes, que continuen tenint caràcter privat, atès

que, com ja hem vist, l'article 20 del TRLCSP atribueix als contractes que subscriuen els poders adjudicadors que no tenen la consideració d'administració pública el caràcter de contractes privats.

Conclusió

Els poders adjudicadors que no tenen el caràcter d'administració pública poden introduir prerrogatives en els contractes que subscriuen sempre que s'hagin previst expressament en els plecs, sense que això impliqui un canvi en la naturalesa jurídica dels contractes.